

ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΜΗ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Η ΕΠΙΑΥΛΙΣ ΤΩΝ ΡΩΔΩΝ

(Έντυπώσεις και Άναμνησεις)

ΚΡΙΒΩΣ στο κέντρο της Ρώμης ύπαρχε μία μοναδική ομορφιά έπαυλης, όπου έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του και πέθανε, ο διάσημος πρώην αρχιεπισκόπος της Γερμανίας Μπλόφ, η έπαυλη των Ρόδων. Η έπαυλη αυτή ονομάστηκε έτσι, γιατί γύρω-γύρω την περιέβαλλον πελώριες κληματάρικες από πολύχρωμα τριαντάφυλλα.

Η τριανταφυλιάς αυτές έχουν μία μακρινή ιστορία. Τις πρωτοφύτεψε εκεί ο πατέρας του πρώην βασιλιά μας Όθωνος, ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας, Ο οποίος αυτός τύπος φ'αυθενόφρου βασιλιά και ποιητή, γεννήθηκε τη στιγμή ήδη να δαδάει νέες άρχές, από τις ό-

πό η Γαλλική Έπανάσταση ποίεζε ελπίστηκε κι' αυτός.

Όταν ήταν ακόμα νέος ο Λουδοβίκος, τον έστειλε ο πατέρας του Μαξιμιλιανός, να ζήσει στη Ρώμη, όπου την εποχή εκείνη ήταν μαζιμένοι όλοι οι μεγαλύτεροι καλλιτέχνες του κόσμου γύρω απ' τον νεοκλασικό γλύπτη Κανόβα. Ο Λουδοβίκος είχε στη Ρώμη παρτί του ένα μεγάλο παρτιότι του, τον Γκαίτε. Ήσαν κι' οι δύο χοιτημένοι απ' το μεγαλείο της άρχαιότητας Ρώμης. Άλλά δεν χρησιμοποιούσαν ότι ήταν και άνθρωποι φτιασμένοι από σάρκα και όστά. Γι' αυτό στις σπουδές των, δεν περιφρονούνταν και τα γλέντια. Μάλιστα μπορεί κανείς να πει, ότι μεγάλο μέρος του καιρού των το αφιέρωναν στις διασκεδάσεις. Είνε περίφημες η έρωτικές περιπέτειες του Γκαίτε στη Ρώμη και ιδίως ο έρωτάς του με μία πεντάμορφη κόρη του λαού, που τότε ένεντευε τις «Ρουμαϊκές Έλεγειες» του. Κάθε απόγευμα, ο Γκαίτε περνούσε καθάβιλα απ' το χωριό σπίτι της και της έδινε ένα μπουκέτο. Οι παλιοί Ρωμαίοι δείχνουν ακόμα και σήμερα το σπίτι της άγαπημένης του Γκαίτε και το παράθυρο όπου τον έπεριμενε εκείνη με καρδιοχτύπι κάθε απόγευμα.

***

Και ο Λουδοβίκος, όπως αναφέρει η παράδοση, είχε αναρρήμτες έρωτικές περιπέτειες στην Αιωνία Πόλη. Νέος, πλούσιος, γυός βασιλιά και φηχέ έξοχος ποιητής, γυμνός έξενόδα και χοιτητα στην ούλια του, έγοιτανε τις γυναίκες.

Τα σαλιόνια της άριστοκρατικής Ρώμης ήταν ανοιχτά για τους δυο έξογους αυτούς νέους και η Παπιή Αιόλη τους είχε για καμάρι της. Παρεά κι' αυτούς ήταν κι' ο μεγάλος Λανός γλύπτης Θεοβάλδσεν, ο οποίος έφιλοξενείτο στην έπαυλη του Λουδοβίκου. Νέος κι' αυτός τότε, είχε άρχετες έρωτικές κατακτήσεις στον άριστοκρατικό κόσμο.

Η ανώτερης ψυχής των όμως εύρισαν άνοστους τους άριστοκρατικούς έρωτες και χοιραστικές τις συναναστροφές των σαλιόνων. Έπροτιμούσαν τις λαϊκές περιπέτειες, τα ξενίτσια ανάμεσα στα στενά σοκάκια της παλιής Ρώμης, τα γεμάτα ποιησι και χοιριζόματα. Έκει μέσα άντηρούσε το βραδί το λαϊκό τραγούδι, συντροφευμένο με μία κιθάρα ή ένα βιολί, ενώ στο βάθος μία ώραία Ρουμαία έτοιμάζε

Και για να τελειώνουμε με την υπόθεσι της δολοφονίας, προσθέτωμε ότι ο δυστυχισμένος ύπονογός έλιγχε σάν το σκυλλί στ' άμπέλι, όπως λέει η παροιμία. Γιατί, ύστερα' από τον τόσο θόρυβο, και όταν πέλασε η πρώτη έντύπωση, η ανάκρισις περιόρισε την ένεργειά της στους δυο δολοφόνους, μη θέλοντας να ένοχλησι τους άλλους, τους ισχυρούς, που είχαν μισώσει τα δυο αυτά καθάρματα.

Η δικη έγινε σκεπαστάς, οι Ζυγούχης και Παταδόζος κωτεδικάσθηκαν σε ισόβια δεσμά, έμφιλιασθήσαν στη Χαλκίδα, απ' όπου όμως μετά δυο χρόνια έδραστεύσαν, κατέφυγαν στον τουρκοκρατούμενο Βόλο και από εκεί έγιναν άφαντοι. Και δεν έπαρχε άμφιβολία ότι η σωτηρία τους οι δυο πληρωμένοι κωχούργοι τη χοιρούσαν στους ισχυρούς πολιτευμένους της Μάνης, τους ίδιους εκείνους που τους είχαν μισώσει για το έγκλημα της όδου Έσμου.

μεζούδια κι' έπερνούσε όλόγιστο καιρό. Οι τρεις λοιπόν φίλοι, ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας, ο Γκαίτε κι' ο Θεοβάλδσεν, όταν ένύγησαν ξενιτούσαν για το γλέντι τους.

Πρώτος ο Γκαίτε, έπρεπε όταν σουρούπανε, κάτω από την Έπαυλη των Ρόδων και σφύριζε τρεις φορές. Ήταν το σύνθημα. Κι' άμέσως κατέβαιναν απ' την έπαυλη ο Λουδοβίκος κι' ο Λανός γλύπτης, αντίστοιχον τον Γκαίτε, τραβούσαν το δρόμο του Κόρσου κι' έμπαιναν στα στενοσόκακα, για να φτάσουν σιμά στην πλατεία του Άγιου Πέτρου, όπου ήταν μία παλαιά και ταβέρνα περίφημη, γιατί εκεί, από άρχαιών αιώνων, συνήριζε να περνού τις βραδιές του ο Ραφαήλς, ο μεγάλος ζωγράφος, όταν πήγαινε να σταντήση την όμορφη φίλη του, τη Φορναρία.

Έτσι, σιγά-σιγά η παλιή αυτή ταβέρνα μετεβλήθη σε κέντρο όλων των ξένων καλλιτεχνών που πήγαιναν στη Ρώμη. Σ' αυτή, άρχότερα σύχναζε κι' ο Βάγγερ κι' άλλοι καλλιτέχνες Γερμανοί και Σκανδιναβοί. Γύρω απ' τον Λουδοβίκο και τους δυο φίλους του, έπετα από το δάιτυνο, το πισωμένο με άψθονο καιρό από Καστέλλι Ρωμαία που μιούσε σαν ρευστό χρυσάφι, μαζεύονταν όλοι οι καλλιτέχνες, κι' έτσι η φτωχική ταβέρνα μετεβλήθηκε σε σωστή Άαζαδμια, όπου συνεζήτητοτα τα σπουδαιότερα φιλολογικά και καλλιτεχνικά ζητήματα. Ποιός ξέρει πόσα έργα του έμφανίστηνε εκεί μέσα ο Γκαίτε γύρω στους καινούσιους του χοιγάρων και τη μωροδία της χοιζίννας.....

Έπειτα, κερφόμενοι μαζί οι τρεις φίλοι τραβούσαν για τα σπίτια τους.

Όταν άρχότερα ο Λουδοβίκος γίνιχε βασιλεύς της Βαυαρίας, μέσα στους μελεάδες και στα βάσανα των ήγειμονικών καθήκόντων του, άφησε Έξαρνα μία μέρα την πρωτεύουσά του, την κούβερνησι και τη διπλωματία και πετάχτηκε ως τη Ρώμη, στην άγαπημένη του Έπαυλη των Ρόδων. Και η παράδοσι λέει, ότι έγκυλιτο, μαζί κι' ένα άφοιμένο φίλο του, πήγαινε στην ίδια παλιή ταβέρνα, για να ξαναβιοληθή τα παλιά εύτοχισμένα χοιόνια του.....

Έπειτα από διάφορες περιπέτειες, η Έπαυλη των Ρόδων άγοράστηκε από τον πρίγκιπα Μπλόφ. Μα και κατά την περίοδο αυτή η Έπαυλη των Ρόδων είχε ήμερες δόξας και μεγαλείου, με τις θαυμάσιες ύποδοχες που έδινε ο Μπλόφ κι' η έξαφρετική για την Έξενάδα της γυναίκα του.

Τώρα ο Μπλόφ κι' η γυναίκα του πεθαναν και ποίος ξέρει σε ποιο νεόπλουτο θα πέσι το όμορφο αυτό σπατάκι, που το άρχαιολογικό χαιδευτικό μόνια τριαντάφυλλα πολύχρωμα και το προστατεύει απ' τα βέβηλα μάτια μία όλότυχη πρσιανάδα σπανίον έξοιζών φυτόν.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ο Γκαίτε.

ΣΩΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η καλύτερη θρησκεία είναι αυτή την όποια έχει κανείς.

Είνε άσχημώρητη άδινταμία, άν όχι άνανδρία, τό να μειώνουμε την άξια των έχθρων μας.

Η πείρα είναι τρώπισο, άποτελούμενο από όλα τα όπλα που μής ελιγώσαν.

Όποιος εύεργετεί, κερφόμεντας εύγνοιωσίνην, δεν έξεπλήρωσε παρά το μισό του καθήκον.

Η άσωτεία των έκατομυριούχων δεν συγκρινετα παρά με τη δίψα των πος το κέρφος.

Ποιό είναι το πρώτο κεφάλαιο της πολιτικής; Η άνατροφή. Το δεύτερο; Η άνατροφή. Το τρίτο; Η άνατροφή.

Η ζωή θέταν άληθινός παράδεισος, άν οι γονείς έμειναν πάντα νέοι και τα παιδιά πάντα... παιδιά.

B. Ού γ κώ